

[Socialministeren]

For så vidt angår venstres, centrum-demokraternes og kristeligt folkepartis ændringsforslag om, at tilbuddet om advokatbistand først skal ophøre, når sagen er endeligt afgjort ved domstolene, må jeg henvise til de regler herom, der gælder inden for det almindelige retsplejesystem. Efter de regler, der allerede i dag gælder efter retsplejeloven, beskikker retten i alle tilfælde en advokat til forældrene, som betales af det offentlige. Også her må jeg derfor sige, at jeg er ikke uenig i hensigten med forslaget, men at forholdet i forvejen er reguleret i lovgivningen.

Fremskridtspartiets og kristeligt folkepartis ændringsforslag er lidt mere kompliceret. Disse partier ønsker 7 dages fristen i § 127 forlænget til 10 dage og foreslår samtidig et helt nyt element, nemlig at den foreløbige afgørelse inden 48 timer skal indberettes skriftligt til den pågældende byretsdommer, der så, hvis særlige omstændigheder taler derfor, skal kunne kræve afgørelsen forelagt det sociale udvalg til godkendelse inden 5 dage. Herefter skal der så være en måned til den endelige afgørelse.

Jeg vil gerne hertil sige, at forslaget efter min opfattelse lægger op til en forflygtigelse af formandens og det sociale udvalgs ansvar. Dette indtryk bestyrkes af bemærkningerne til ændringsforslaget, hvoraf det fremgår, at forslaget skulle sigte på at give formanden en medansvarlig for hans afgørelse. Denne tvedeling af kompetencen er imidlertid i strid med det helt grundlæggende princip i bistandsloven om, at hjælpeforanstaltninger i form af anbringelser uden for hjemmet blot er et enkelt led i den samlede sagsbehandling, der iværksættes af det sociale udvalg over for de familier, der befinder sig i særligt truede situationer.

I øvrigt vil forslaget sætte dommeren i en meget vanskelig situation, idet hans vurdering utvivlsomt vil komme til at foregribe udvalgets senere afgørelse. Hertil kommer yderligere det uheldige i, at dommeren skulle medvirke i udvalgsbehandlingen af en sag, som han allerede har foretaget en indgående vurdering af.

I øvrigt finder jeg, at det administrative apparat, der skulle iværksættes efter dette forslag, vil blive unødigt tungt, idet man kunne risikere, at en sag i visse tilfælde skulle underkastes hele 4 behandlinger inden for en periode af 1 måned og 10 dage.

Endelig foreslår det konservative folkeparti, at 7 dages fristen i § 127 forlænges til 3 uger for så vidt angår afgørelser i Københavns kommune. Jeg går ud fra, at alle er enige i, at hovedsigtet med det lovforslag, vi har til behandling, er en udbygning af de retssikkerhedsgarantier, som skal være til stede, når myndighederne griber ind i udøvelsen af forældremyndigheden. Det ville efter min opfattelse være meget problematisk, hvis de tidsfrister, der er i lovforslaget, skulle fraviges i et tæt bebygget byområde, hvor lovforslaget antagelig vil få forholdsvis størst praktisk betydning. Der ville være noget helt ulogisk i, at forældre i de kommuner, hvor der højst er én eller to fjernelssager om året, skulle have en større grad af retsbeskyttelse end de forældre, der bor i en kommune som København, hvor antallet af sager jo er betydelig større.

Som jeg tidligere har givet udtryk for i et svar til socialudvalget, vil jeg ikke bestride, at København som hovedstadskommune kan få praktiske problemer i forbindelse med lovændringen, men jeg må fastholde, at hensynet til forældrenes retsbeskyttelse må veje tungest, og at der i øvrigt må kunne findes en løsning på dette praktiske problem i København.

Hvad angår de ændringsforslag, der er stillet af VS, og som går ud på, at barnet skal have en stilling som en tredje selvstændig part i sagen om anbringelse uden for hjemmet, kan jeg først henvise til, at en tilsvarende problemstilling har været berørt i nogle af de spørgsmål, som socialudvalget har stillet mig under udvalgsbehandlingen. Man har således interesseret sig for såvel særskilt advokatbistand som værgebeskikkelse og en særlig sagkyndig bisidder.

Principielt vil jeg sige om disse tanker, at de forekommer mig at være noget selvmodsigende, idet det er et bærende princip i hele bistandslovens afsnit 8, at de beslutninger, der træffes, træffes af hensyn til barnet. Formålet med reglerne er således at iværksætte hjælpeforanstaltninger over for børn og unge, der befinder sig i en socialt truet situation. Disse hjælpeforanstaltninger kan gribe ind i udøvelsen af forældremyndigheden, mens der ikke er tale om sanktionslignende indgreb over for barnet, der kunne give anledning til overvejelser om en bisidderordning for dette.